

Publicerad 2007-03-07 10:53 av Aurelio

ur samlingen \"Requiem\" nr 3

Förlorad vän

En amputerad man kan känna smärtan av den lem som ej finns kvar.

Det gör förbannat ont i det ben som är borta.

Detta är ett känt och oförklarligt fenomen.

På samma sätt, när någon nära anhörig går bort,

är det alldeles som om en del av en själv och av ens egen själ

blev grymt och smärtsamt amputerad från en själv.

Ack, om jag ändå kunde återbörda dig till livet,

likvidera och avskaffa din passion och bortgång

och så få ditt himmelsskriande oacceptabla slut helt rättvist annullerat!

Om blott dessa rader kunde få dig levande igen,

så skulle jag då gärna därför bara producera dem i tegelstensromaner!

Din tystnad om din sjukdom inför mig,

när vi då senast sågs blott sexton månader före din död,

– var den avsiktlig? Ville du ej göra mig orolig?

Var det bättre att då ställa mig inför en färdig plötslig dödsannons,

det mest brutala slag jag fått i livet?

Nej, min vän, jag tror ej att du trodde att du skulle dö.

Du tog för givet att allt skulle fortsätta som vanligt,

att vår fyrtioåriga vänskap skulle hålla på i fyrtio år till minst

och att ingenting i världen skulle kunna ändra på vår harmoni.

Och du fick rätt. Fast du är död är du mer levande än någonsin,

fastän vi ej kan nå varandra mer står vi nu närmare varandra än i livet,

och ingenting i vårt förbund har ändrats eller påverkats

men endast tillskärpts, accentuerats och med ens förhöjts högst avsevärt.

Min vän, du är ej död. Du är mer levande än någonsin.

Det är i stället jag som nu är död, ty det är jag som har förlorat dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aurelio med Poeter.se id #7222 innehar upphovsrätten